

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobkyně: **X**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2023, č. j.: X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2023, č. j.: X (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí č. I žalované ze dne 15. 5. 2023, č. j.: X, podle kterého byl žalobkyni podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ode dne 17. 8. 2014 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 7811 Kč měsíčně a proti rozhodnutí č. II žalované ze dne 15. 5. 2023, č. j.: X, podle kterého byla žalobkyni podle § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) a § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ode dne 18. 10. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 4922 Kč měsíčně.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že žádost o přiznání invalidního důchodu podala dne 22. 9. 2014, ale vyřízena byla až dne 15. 5. 2023. Pouze jednou ji žalovaná vyrozuměla o urgencích o formuláře E205GR a E210, na žádost žalobkyně ze dne 21. 12. 2020 o důraznější urgenci nebylo reagováno. Nikdy nebyla informována, že tuzemský posudek nelze uznat pro potřeby důchodu z Řecka a zda žalovaná předala do Řecka nějaké lékařské zprávy. Byl tím porušen § 6 odst. 4 písm. l) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), čl. 76 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. 4. 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „koordinační nařízení“), a čl. 47a odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. 9. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „prováděcí nařízení“).
3. V osobních listech důchodového pojištění u rozhodnutí č. I a II se uvádí doba pojištění v Řecku 665 dnů, ovšem žalobkyně v Řecku pracovala v období 9/2006 – 8/2009, čímž v evidenci chybí 415 dnů. Jde-li o rozhodnutí řecké správy sociálního zabezpečení, kde se kalkuluje s počtem 550 dnů, chybělo by 530 dnů pojištění. Žalovaná nevysvětlila, jak si předávají informace s řeckou stranou a zda bude moci žalobkyně rozporovat chyby v délce doby pojištění. Žalobkyně nikdy neměla možnost vyjádřit se k započteným dobám.
4. Při výpočtu podle čl. 52 odst. 1 písm. a) i b) koordinačního nařízení žalovaná nevzala v úvahu příjmy, kterých žalobkyně dosahovala v Řecku, čímž byla znevýhodněna. Tímto znevýhodněním došlo i k zásahu do práva dle čl. 45 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie a k porušení čl. 56 odst. 1 písm. c) bod II koordinačního nařízení. Výkladem, kdy se zohlední doba pojištění včetně doby pojištění v jiných členských státech, ale nezohlední se tam dosahované příjmy, je vypočtený důchod významně krácen.
5. Jelikož od 9/2014 dosáhla míra inflace výše 48 %, měla být výše doplatku vztažena k výši invalidního důchodu, který žalobkyni náleží v současnosti. Podle souhrnu rozhodnutí o důchodech byl žalobkyni přiznán řecký invalidní důchod ve výši 64,67 EUR měsíčně od 1. 1. 2016, nicméně nebylo uvedeno, jak byla stanovena výše částky a proč počátek vyplácení invalidního důchodu je až více než rok po začátku invalidity v České republice. Podle rozhodnutí o řeckém invalidním důchodu ze dne 8. 11. 2022 byla žalobkyně invalidní s mírou invalidity 67 % jen v době od 22. 9. 2014 do 31. 12. 2015, avšak v České republice trvala její invalidita třetího stupně od 17. 8. 2014 do 18. 10. 2019. Částka 64,67 EUR měsíčně neodpovídá příjmu žalobkyně 2723 EUR měsíčně. Žalovaná neinformovala žalobkyni o stanovení stupně a doby trvání invalidity v Řecku, stanovení výše invalidního důchodu a možnosti se odvolat.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že po vstupu České republiky do Evropské unie nebyla uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

se ke stupni invalidity, a tudíž se postupuje podle vnitrostátních předpisů. Spolu s žádostí o invalidní důchod (E 204 CZ) byl dne 23. 1. 2015 řeckému nositeli pojištění zaslán i formulář E 213 CZ – Podrobná lékařská zpráva pro účely posouzení zdravotního stavu zahraničním nositelem pojištění. Jde-li o dobu pojištění v Řecku v délce 665 dnů, řecký nositel pojištění potvrdil dobu pojištění od 1. 3. 2008 do 31. 12. 2009, přičemž žalovaná je vázána těmito údaji a není oprávněna je jakkoli měnit. Při výpočtu výše důchodu podle čl. 52 odst. 1 písm. a) koordinačního nařízení se hodnotí pouze doby i výdělky získané podle českých právních předpisů. V souvislosti se čl. 52 odst. 1 písm. b) koordinačního nařízení se ve smyslu čl. 56 odst. 1 písm. c) téhož nařízení dosadí průměrný indexovaný výdělek vypočtený z vyměřovacích základů získaných a započítávaných podle českých právních předpisů, u žalobkyně činí 780,6067 Kč. Základem pro stanovení tohoto průměrného výdělku byly vyměřovací základy získané v letech 2010 – 2013, pro období od 1. 3. 2008 do 31. 12. 2008 byl hodnocen vyměřovací základ ve výši 211 276 Kč a pro období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 ve výši 266 634 Kč. Při porovnání výše důchodu náležející podle čl. 52 odst. 1 písm. a) koordinačního nařízení s výší důchodu náležející podle písm. b) téhož ustanovení se jevil vyšší dílčí důchod v částce 7811 Kč měsíčně, proto nebyl žalobkyni přiznán tzv. plný důchod. Žalovaná není oprávněna navýšit doplatek invalidního důchodu nad rámec náležející podle zákona. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah spisového materiálu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Žalobkyně dne 22. 9. 2014 podala žádost o invalidní důchod s datem přiznání od skončení výplaty nemocenských dávek, přičemž uvedla, že byla důchodově pojištěna v Řecku a žádá o invalidní důchod z Řecka. Podle posudku o invaliditě PSSZ – LPS pro Prahu 8 ze dne 4. 11. 2014, zn. LPS/2014/2621-P8_CSSZ, byla žalobkyně invalidní ve třetím stupni dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 70 %, den vzniku invalidity byl stanoven k 16. 8. 2014.
9. Žalovaná dne 14. 1. 2015 zaslala řeckému nositeli pojištění žádost o formuláře E 205 a E 210 s potvrzenými dobami pojištění získanými v Řecku a o rozhodnutí o přiznání tamějšího invalidního důchodu. Žádost byla urgována ve dnech 22. 5. 2015, 13. 11. 2015, 17. 2. 2016, 14. 7. 2016, 24. 11. 2016, 23. 2. 2017, 21. 6. 2017, 27. 3. 2018, 25. 10. 2018, 30. 12. 2020 a 29. 3. 2021, jak je zjevné z příslušných formulářů.
10. Jelikož žalobkyně splnila podmínky pro nárok na důchodovou dávku pouze na základě dob pojištění získaných v České republice, vydala žalovaná dne 30. 1. 2015 pod č. j. PD-30.1.2015-422/ 825 417 5567 rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně v prozatímní výši 5344 Kč měsíčně. Vzhledem k závěrům dalšího posudku o invaliditě PSSZ ze dne 25. 7. 2019 žalovaná snížila ode dne 18. 10. 2019 prozatímní výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť kvůli dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu poklesla pracovní schopnost o 35 %.
11. Dne 16. 3. 2023 byly žalované doručeny formuláře E 205 GR a E 210 GR spolu s rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu ze dne 8. 11. 2022 v částce 64,67 EUR. Ve formuláři E 205 GR byla potvrzena doba pojištění od 1. 3. 2008 do 31. 12. 2009.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Dne 15. 5. 2023 žalovaná vydala obě prvoinstanční rozhodnutí. Podle rozhodnutí č. I byl žalobkyni od 17. 8. 2014 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 7811 Kč měsíčně, kdy ve výrokové části figurují částky základních a procentních výměr po valorizacích až do nařízení vlády č. 213/2018 Sb. Žalovaná provedla porovnání plného a dílčího důchodu ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. a) a b) koordinačního nařízení. Jelikož dílčí důchod je vyšší než plný, byl žalobkyni přiznán dílčí. Podle rozhodnutí č. II byla žalobkyni podle § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) a § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ode dne 18. 10. 2019 snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 4922 Kč měsíčně. Ve výrokové části jsou obsaženy částky procentních a základních výměr, kterých žalobkyně dosahovala v návaznosti na nařízení vlády č. 381/2020 Sb., 356/2021 Sb., 35/2022 Sb., 136/2022 Sb. a 290/2022 Sb. Snížení důchodových částek bylo odůvodněno změnou v poklesu pracovní schopnosti o 35 % z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně.
13. Dne 19. 6. 2023 žalobkyně podala proti oběma prvoinstančním rozhodnutím, doručeným dne 18. 5. 2023, námitky, v nichž upozornila na svou žádost o důraznější urgenci u řeckých orgánů ze dne 21. 12. 2020, konstatovala porušení § 6 odst. 4 písm. l) zákona č. 582/1991 Sb. a domáhala se výplaty doplatku důchodu podle aktuální cenové hladiny, jestliže od 9/2014 činila míra inflace vyjádřená přírůstkem indexu spotřebitelských cen výše 48 %.
14. V napadeném rozhodnutí žalovaná potvrdila obě prvoinstanční rozhodnutí, když námitky žalobkyně byly shledány nedůvodnými. Jelikož byly splněny podmínky nároku na důchodovou dávku i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle předpisů jiných členských států, žalovaná přistoupila ke kontrole výpočtu výše důchodu ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. a) koordinačního nařízení výlučně na podkladě tuzemských předpisů. Na str. 3 – 5 žalovaná podrobně popsala výpočet výši základních a procentních výměr (teoretických výší) a poměrných základních a procentních výměr, čímž dospěla k částce 7811 Kč jako v rozhodnutí č. I. Na str. 5 – 6 žalovaná přezkoumala rozhodnutí č. II a také v tomto případě dospěla k částce 4922 Kč měsíčně stanovené v prvostupňovém rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění „*pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 1 písm. g) až k), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1.*“
17. Podle § 6 odst. 4 písm. l) zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí „*okresní správy sociálního zabezpečení poskytují občanům a zaměstnavatelům odbornou pomoc ve věcech sociálního zabezpečení.*“
18. Podle čl. 52 odst. 1 koordinačního nařízení „*příslušná instituce vypočte výši náležející dávky: a) podle právních předpisů, které uplatňuje, a to pouze pokud jsou splněny podmínky nároku na dávky výhradně podle vnitrostátního práva (nezávislá dávka); b) výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky (poměrná dávka) takto: i) teoretická výše dávky se rovná dávce,*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kerou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky nezávisí na délce získaných dob, považuje se uvedená výše za teoretickou výši; ii) příslušná instituce pak stanoví skutečnou výši poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.“

19. Podle čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení „dokumenty vydané institucí členského státu prokazující postavení osoby pro účely základního nařízení a prováděcího nařízení, jakož i podpůrné doklady, na základě kterých byly dokumenty vydány, uzná instituce jiného členského státu, pokud nebyly zrušeny nebo prohlášeny za neplatné členským státem, který je vydal.“
20. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v § 68 odst. 2, 3 a § 90 správního řádu. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn., nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.
21. Žalobkyní namítané průtahy v řízení nebyly způsobeny postupem žalované, nýbrž objektivními okolnostmi spočívajícími ve zdlouhavé reakci řeckého nositele pojištění. Správní řízení před prvostupňovým orgánem trvalo bezmála devět let, nicméně ze spisu je zjevné, že žalovaná vždy po uplynutí několika měsíců zaslala řeckému orgánu EFKA formulář s urgencí žádosti. Žádný jiný postup podle názoru soudu zvolit nemohla. Soud přitom zdůrazňuje, že samotná délka správního řízení nemohla mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k této námitce je přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS, v němž bylo konstatováno, že „*lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými (jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo)*“. Dokonce ani sama žalobkyně nenamítá žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit vliv délky řízení na zákonnost napadeného rozhodnutí žalované.
22. Žalované nepřísluší přezkoumávat údaje potvrzené řeckým nositelem pojištění. Naopak ze čl. 5 odst. 1 prováděcího nařízení se jednoznačně podává, že žalovaná a české soudy jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vázány dokumenty vydanými řeckým nositelem důchodového pojištění, včetně jím (v příslušném formuláři) sdělených informací o době pojištění získané žalobkyní na území Řecka. Řecké doby pojištění je oprávněn hodnotit pouze řecký nositel pojištění, a to podle řeckých právních předpisů. Řecký nositel pojištění nepotvrdil žádnou jinou dobu pojištění než období od 1. 3. 2008 do 31. 12. 2009. Žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní námitku rozporu tohoto postupu s konkrétním ustanovením zákona nebo koordinačního nařízení. V obecné rovině lze uvést, že je povinností žalované vyjasnit případné pochybnosti o správnosti skutečností uvedených řeckým nositelem pojištění (k tomu srov. čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Ads 381/208-26). V posuzované věci však žalobkyně v řízení před žalovanou proti údajům uvedeným řeckým nositelem pojištění žádné relevantní námitky nevznesla. Žalovaná v souladu se zákonem uzavřela, že vzhledem k okolnostem musela vystavit osobní listy důchodového pojištění žalobkyně na základě údajů obdržených od řeckého nositele pojištění. Pokud nevyvstaly v řízení před žalovanou žádné relevantní pochybnosti o správnosti těchto údajů, nebylo namístě, aby se žalovaná ex offio obracela na řeckého nositele pojištění s jakýmkoli dotazy. Žalovaná zároveň není oprávněna zpochybňovat výši částky důchodového plnění přiznaného rozhodnutím řeckého nositele pojištění.

23. Soud neshledal žádné pochybení ve výpočtu výši základních a procentních výměr (teoretických výši) a poměrných základních a procentních výměr tak, jak byly provedeny v rozhodnutích č. I a II, jakož i v napadeném rozhodnutí. Soud se zcela ztotožňuje s aplikací čl. 52 odst. 1 písm. a) a b) koordinačního nařízení a se závěrem, že vzhledem ke čl. 52 odst. 3 koordinačního nařízení se ve věci žalobkyně uplatňuje částka dílčího důchodu, která je vyšší než částka tzv. plného důchodu, rovněž nedošlo k porušení čl. 56 odst. 1 písm. c) bod II koordinačního nařízení. Ostatně žalobkyně v žalobě nesdělila žádné konkrétní výhrady proti způsobu provedení výpočtu. Co se týče nezohlednění inflace v mezidobí od podání žádosti do dne vydání napadeného rozhodnutí, zákon o důchodovém pojištění neobsahuje žádné ustanovení, které by při určování výše doplatku důchodu umožňovalo vzít v úvahu přírůstek indexu spotřebitelských cen.
24. Žalobkyni je nutno přisvědčit, že se žalovaná dopustila pochybení, pokud nereagovala na její podání ze dne 21. 12. 2020, jímž se domáhala důraznější urgency u řeckého nositele pojištění. Jestliže žalobkyně požádala o vyrozumění, jak se má zachovat v souvislosti s výzvou řeckého nositele pojištění, bylo namístě jí ve smyslu § 6 odst. 4 písm. l) zákona č. 582/1991 Sb. podat odpověď. Tento nesprávný postup žalované však není způsobilý vyvolat závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud však jde o otázky na stanovení stupně a doby trvání invalidity v Řecku, výše invalidního důchodu a možnosti se odvolat proti rozhodnutí tamního nositele pojištění, tyto měla žalobkyně směřovat k příslušnému řeckému orgánu.
25. Soud také připomíná, že v řízení o přiznání invalidního důchodu jsou základním důkazním prostředkem evidenční listy důchodového pojištění. To neznamená, že rozhodné skutečnosti nelze prokázat jinak; je možné užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 3 Ads 89/2006–65). Pokud měla žalobkyně za to, že evidenční listy v její věci neobsahují přesné či úplné údaje, a proto byla doba pojištění stanovena nesprávně, bylo na ní, aby předložila příslušné důkazy osvědčující dobu pojištění, což ovšem neučinila. Žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno ve smyslu § 52 správního řádu, nepředložila při podání žaloby ani v průběhu soudního řízení žádné důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že byly zjištěny nové rozhodné

skutečnosti mající vliv na přiznání invalidního důchodu, což by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Závěrem soud shrnuje, že žalovaná zjistila správně skutkový stav, aplikovala správně právní předpisy, pod které jej subsumovala, a z toho vyvodila v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, s nimiž se soud ztotožnil a žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně